

עאיריט לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 34 ♦ כי תבוא

נקודות אור

לולא האמנתי לראות בטוב ד'

כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס: שהם מעידים בי ומדברים בי דברי חמס לאמר אני רשע ואיש דמים ואין לי חלק בד'

לולא ש האמנתי בך ולא חששתי לדבריהם. והאמנתי שיש לי תקוה בד' ואראה בטובו (רד"ק)

התקווה היחידה שלי היא, שהאמנתי בד' ולא חששתי לדבריהם שאני חסר סיכוי!!

וידועים דברי בעל הטורים, שלולא אותיות אלול.

אם כן, למדנו דבר נפלא שעבודת ה'אלול', היא להאמין בד' ולא לחשוש לקולות המחלישים ומייאשים שאני חסר סיכוי....

חכמתכם ובינתכם

סיפר הג"ר משה הגר זצ"ל ר"י סערט ויזניץ, שפעם נכנס אל החזון איש, ומצא שרוי ברוגז, ושאל אותו מה קרה, אבל החזון איש לא רצה להשיב לו, רק לאחר ששאל את החזון איש פעם שנית 'אולי הנני יכול לעזור', סיפר לו החזון איש כדלהלן:

ביום השבת שעבר למדתי במרפסת כשאני לבוש במעיל וכובע, פתאום פרח עוף ולכלך את כובעי, דאגתי איך אכנס להתפלל תפלת מנחה של שבת קודש, עם הכובע הזה אי אפשר שהרי מטונף הוא ואסור לנקותו בשבת, ומאידך, לחבוש את המגבעת של ימי החול ג"כ אינו מן הנכון שהרי שבת הוא, ולהתפלל בלי שום מגבעת ג"כ אינו נכון מחמת כבוד התפילה, לכן נפל ברעיוני להתעטף בטלית, וכן עשיתי שהתעטפתי בטלית וכך נכנסתי להתפלל.

והנה באותו היום היה שם בתפילה רב אחד שראה את הדבר המוזר הזה, והרהר בלבו 'בוודאי יש לו להחזון איש איזה ענין בזה', ולכן כשהלך הביתה התבונן בכמה מקומות, עד שלפי דעתו מצא מקור למנהג, ושלח אלי מכתב עם מראה מקומות בו הוא מבאר את מקור הדבר ללבוש טלית במנחה של שבת, והעלה בסוף דבריו 'אקווה שכייוונתי לדעתו הגדולה של החזון איש'.

וסיים החזון איש לאמר: "מדוע לא שאל אותי והייתי משיב לו את הטעם האמיתי, אבל כעת שהחליט מעצמו מה שהחליט, לא לדעתי כיון אלא כיון לדעתו של העוף המלכלך..."

הגות שאבעס'

תשובה

רבנו יונה פותח את ספרו: 'מן הטובות אשר היטיב השם יתברך עם בראיו, כי הכין להם הדרך לעלות מתוך פחת מעשיהם ולנוס מפח פשעיהם, לחשוך נפשם מני שחת ולהשיב מעליהם אפ'!

אם קוראים את זה במנגינה מייסרת ומדכאת, אז גם הדברים המתוקים והמדהימים האלו יכולים להפוך לשחור... אבל אם קצת יוצאים מהקונכייה ומתבוננים אפשר להתמלא באושר, אחד מהדברים הטובים בבריאה זה שיש דרך מילוט, אפשר להוריד בוץ ולכלוך!

לפני שמתחילים לחשוב ולעשות תשובה, צריך להבין ש'תשובה' זו לא עוד בעיה בחיים שצריך לפתור אותה דחוף עד יום הכיפורים ושם לא פותרים אותה העונש הרבה יותר חמור, אלא תשובה זה הפתרון!

הבעיה היא שעשינו עבירות, שסטינו מדרך הטוב, וד' יתברך נתן לנו פתרון לבעיה הזו ולפתרון הזה קוראים תשובה.

---תשובה---

---אלול---

---יום הדין---

זה לא קודים שנשמעים משוטר חמור סבר עם אקדח שלוף בידו, אלא זה אבא אוהב שכביכול פותח את שתי ידיו ואומר 'ילדי היקרים, מי בא אל אבא??'

כי תשובה פירושה לשוב, לשוב למקום הטבעי והטוב שלנו, קרוב לאבינו הרחמן והאוהב.

תשובה, זו האפשרות של הנשמה שהיא חלק אלוך ממעל וחצובה מתחת כסא הכבוד, שגם לאחר שעזבה את בית אביה והתלכלכה, יש לה יכולת לשוב למקום הראשון, על ידי תשובה.

ולכן יש לנו קודם את ר"ה ואח"כ את יוה"כ, קודם עלינו להמליך עלינו את ד' ולקבל את עול מלכותו ורק אח"כ יש מקום לחרטה, וידוי ועזיבת החטא, כי תשובה היא לא התעסקות עם עצמי, עם החטאים, עם הכפרה. תשובה זה להפנים שאני שייך להשם! תשובה זה לקבל עול מלכות שמים!

ורק אח"כ יש מקום לחרטה, וידוי ועזיבת החטא, כי אחרת זה לא באמת התקרבות, כמו במציאות החיים שאדם שמשלים עם חברו אחרי מריבה, ולא מתחרט על המריבה, אין כאן שיבה. ואם אין עזיבת חטא, זה אומר, שהוא נשאר בריחוק ולא שב.

אבל השלב הראשון הוא תשובה- לחזור בחזרה הביתה לאבא האוהב ומתגעגע.

הסיפור של תשובה, הוא שהקב"ה קורא לנו "שובו בנים שובבים ארפה משובתיכם" - אל תתיאשו מהרחמים, שובו בנים, כי יש רפואה למכתכם ואני ארפא משובתיכם

סיפור של אב אוהב ומתגעגע שקורא לילדיו האהובים ואומר 'ברחתם מהבית והתלכלכתם בבוץ וברפש, אבל אני יושב ומצפה לכם שתחזרו הביתה ואחוש את כל הפצעים שלכם באהבה גדולה'

אבל עלינו לדעת, שכל זמן שאדם חי בתפיסה שהוא רע וחוטא, אין לו באמת סיכוי לשוב בתשובה כי הוא תופס את עצמו כ'לא שקוע בלימוד', כ'מדבר לשון הרע' וכדומה, והנפש לא מאמינה בשינוי, כי היא מזדהה עם החלק הרע הזה ולכן גם אם הוא יעשה תשובה ב'מעשים' ושנה שלמה לא יחטא בדברים שחטא בעבר, עדיין התחושה שלו היא שהוא במהות 'לא בסדר' ורק שהמעשים הטובים שהוא עושה הם לא 'הוא' ממש..

לכן הצעד הראשון של תשובה הוא ההכרה של האדם שהוא 'טוב' במהותו וכל השאר זה לא 'הוא' האמיתי, אלא רק קליפות ומחיצות חיצוניות.

כי זוהי האמת, האמת היא 'אל תראוני שאני שחרחרת ששזפתני השמש', זהו רק צבע חיצוני שניתן להסיר אותו ע"י שיבה אל ד' יתברך

כי השחרות הזו, מגיעה מהשמש- מהגלות והקושי והיא נוחה להתלבן כשיעמוד בצל (רש"י)

איזה צל?

'ד' צלך על יד ימינך' - ברגע שאני שב הביתה, שב לצילו של הקב"ה שוב כבר אינני שחור מעבירות!!

יה"ר שנזכה ליחביאנו צל ידו תחת כנפי השכינה'----

"עסקה" עם בורא עולם

סיפר הגר"ר קרלינשטיין זצ"ל: שמעתי מהרב מישקובסקי שליט"א את סיפורה של האישה הצעירה, שהייתה בסך הכול בת שלושים וחמש, אימא לתשעה ילדים, ששכבה על ערש דוויו בבית החולים הדסה עין כרם, כל הטיפולים הכימותרפיים כבר לא עזרו. הרופאים התייאשו והרימו ידיים. המצב התדרדר מיום ליום. כולם ידעו שזה עניין של ימים ספורים.

דבורה'לה, בתה הגדולה, בבת חמש עשרה, עמדה ליד מיטתה כשלפתע האימא פקחה מעט את העיניים וביקשה ממנה, בחולשה נוראה, שתצא מהחדר. הבת הבינה את משמעות הדבר: האימא לא רוצה שהיא תהיה נוכחת בעת יציאת נשמה. שלא תישאר לה טראומה לכל החיים. היא הוציאה אותה מהחדר כמו שמוציאים כהן בזמן יציאת נשמה, שלא ייטמא באוהל המת... היא מיהרה לצאת מהחדר. הן הייתה זו, ככל הנראה, בקשתה האחרונה של אַ מָה! וכפי שהכינו אותה מראש למצב שכזה - היא ניגשה לדלפק של האחיות להזעיק את אבא. 'אבא' - היא בוכה בטלפון - 'בא מיד. אני גם מזכירה לך להביא את נרות הזיכרון כפי שבקשת ממני להזכיר לך'.

היא חזרה לחדר. עמדה על מפתן הדלת. כמובן שלא נכנסה. דרך חריץ זעיר היא רואה את אימא שלה מושבת, בכוחותיה האחרונים, את השמיכה ומכסה את הפה. מרימה עוד קצת ומכסה את האף. מרימה עוד קצת ומכסה את המכסה את העיניים... לפתע היא שומעת את אימא שלה מתחילה לדבר, לבכות: 'ריבוננו של עולם! אני לא טיפשה. אני יודעת היטב את המצב שלי. אני יודעת שנשארה לי אולי שעה, אולי שעתיים של חיים. אבל - אבא שבשמים - אני רוצה לשאול אותך שאלה: איזה תועלת תהיה לך מעוד מצבה בהר המנוחות? מה יהיה לך מעוד כמה פרקי תהילים ביום היארצייט שלי? בא ונעשה עסקה, הרי אתה כל יכול. אתה 'מלך ממת ומחיה'. עליך נאמר 'כי הוא אמר ויהי הוא ציווה ויעמוד', 'כי אל-מלך רופא נאמן ורחמן אתה'. ברגע אחד אתה יכול לרפא אותי! אני מבטיחה לך אם אצא מכאן בריאה - תהיה לך תועלת ממני! אני אהפוך לשפחה נאמנה לתורתך הקדושה! אמנם פטורה אני מתלמוד תורה, אבל זאת כן אעשה: אקדיש את כל הבקרים שלי, משמונה בבוקר ועד שתיים בצהריים, להיות טבחית ולבשל לבני תורה את אכלם, חינם אין כסף'. 'ריבוננו של עולם! תן לי את האפשרות. תן לי את היכולת. אנא! אנא, ברחמיך הרבים! נסה אותי' - סיימה ונרדמה מתחת לשמיכה, שכיסתה את פניה.

כעבור רבע שעה פקחה את עיניה וקראה: 'דבורה'לה, תביאי לי בבקשה כוס מים. אני מאד צמאה'... חודשים שהיא כבר לא מסוגלת לשתות! חודשים שלא הכניסה דבר לפיה! אין לה וושט, אין לה מעיים, הכול אָכול, ולפתע פתאום היא מבקשת לשתות... היילדה החלה לרעוד. אוי ואבוי! היא הספיקה לשמוע שכתוב בספרים הקדושים שלפני שהצדיקים מסתלקים מהעולם הם מבקשים כוס מים כדי לברך שהכל ובורא נפשות...

דבורה'לה רצה להביא לה כוס מים. האחות צועקת לעברה: "מה את עושה? את רוצה שהיא תיחנק? מה אתך?" "אימא ביקשה ממני..." - "אימא שלך חולה סופנית. היא לא מבינה מה שהיא מדברת", היא נכנסה לחדר עם כוס המים. האימא פקחה את העיניים, אמרה את הברכה ובעזרת בְּתָה שתתה את כל הכוס! כשסיימה ביקשה כוס נוספת... מממש "תחיית המתים"... "האחות היתה בהלם. היא הזעיקה את הרופאים. גם הם היו בהלם. הם ביקשו לעשות לה בדיקת דם, ספירת דם, אך היא בקשה: "תעזבו אותי! זה כבר לא שייך אליכם! לפי כללי הרפואה מקומי בהר המנוחות, אלא שפתחתי 'ערץ ישר' עם בורא עולם! זה כבר לא שייך להדסה עין כרם..."! היא נרדמה לרבע שעה נוספת ומשהתעוררה פנתה לבתה: "דבורה'לה! תביאי לי משהו לאכול. משהו מרוסק. אני מאד רעבה". הרופא נדהם: "אני רופא כבר ארבעים שנה. מעודי לא ראיתי דבר שכזה..."! כעבור מספר ימים היא שוחררה לביתה! לאחר שהודתה לכל הצוות - בעלה הזמין מונית והם עזבו את בית החולים.

האישה פנתה לבעלה ואמרה לו: "אני לא חוזרת הביתה עד שאני יודעת באיזו ישיבה אני מתחילה לבשל מחר בבוקר!", בעלה ביקש מהנהג לנסוע לאחת הישיבות. האישה נשארה ברכב והבעל עלה לדבר עם ראש הישיבה, וסיפר לו את הדברים כהווייתם.

ראש הישיבה שמח מאד ואמר: "הגעת אלינו ממש מן השמים! מספר הבחורים בישיבה גדל מאד. לומדים בה כיום שלוש מאות וחמישים בחורים. המבשלת אמרה לנו כמה וכמה פעמים כי היא זקוקה לכח עזר." מה יש להאריך בדיבורים? כבר שלושים ושבע שנים שהיא מבשלת! משמונה בבוקר עד שתיים בצהריים! היא אמנם סבתא בת שבעים ושתיים, שחינתה כבר את כל ילדיה, אך ניצבת כמו חייל מידי יום ביומו לתפקידה. רק ב"בין הזמנים היא הייתה "נכנסת ללחץ". בא' בניסן כל הישיבות נסגרות. אין בחורים. אין מטבח... אך גם לכך נמצא פתרון: ישיבת מיר! אמנם שלושת אלפים בחורים ואברכים יוצאים לחופשה, ומכל מקום כחמש מאות בחורים, תושבי חוץ לארץ, נשארים. היא מבשלת להם! היא יודעת היטב: יש לה "הסכם עבודה" עם בורא עולם! היא עשתה אתו "עסקה"! ה' נותן לה חיים - והיא מקדישה אותם "למעןך אלקים חיים!"

הקב"ה חפץ לנו את הטוב ביותר ולהשפיע עלינו חיים מאושרים, אך גם עלינו להראות את אהבתנו למלך, להראות שבקשתנו לחיים מאושרים של 'למעןך אלקים חיים'

בס"ד, נשתדל במהלך חודש אלול להביא כאן רעיונות מעוררים בתפילות הימים הנוראים

ובכן תן פחדך

המדרש בתהלים (שומר טוב קב, יח) אומר על הפסוק "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם", 'פנה אל תפלת הערער' - אמר ר' יצחק: כלפי הדורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן מורה צדק, ולא בית המקדש שיכפר עליהם, אלא תפלה אחת נשתיירה להן שהם מתפללין בראש השנה וביום הכפורים, אל תבזה אותה מהם, שנאמר: 'ולא בזה את תפלתם'. 'תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל קה'... ורבנין אמרו: אלו הדורות שחייבין במעשיהם הרעים, ובאין ועושים תשובה ומתפללין לפניך בראש השנה וביום הכיפורים, ולפי שהם מחדשים את מעשיהם, הקדוש ברוך הוא בורא אותם ברייה חדשה."

על פי זה דרש האדמו"ר מהרי"ד מבעל זצ"ל רמז נפלא: אנחנו אומרים בכל תפילות הימים הנוראים 'ובכן תן פחדך' - אנו אומרים 'ובכן', כדי לזכור ולהזכיר את ה'ובכן' שכתוב במגילת אסתר 'ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדתי', שגם אנו שבאים לפני מלך מלכי המלכים ביום ההמלכה, אף אם אנו באים 'אשר לא כדתי' - לא כפי שהיינו אמורים להיראות, בכל זאת נכנה בס"ד למצוא חן בעיני המלך וימלא את משאלות ליבנו לטובה.

שונה הלכות

אישה שקיבלה מהעבודה תוויו קניה ע"ס 800 ש"ח, האם עליה להפריש מעשרות מהסכום הזה (דאפשר שלא צריך לתת כמו דין מתנה)?

והאם הדין יהיה שונה, כאשר שלישי מערכו של התו יורד מהמשכורת ושתי שלישי ע"ח החברה?

ושאלה נוספת, האם ניתן לצאת יד"ח הפרשת מעשרות, בבתינת הכרטיס לנזקק כדי שישתמש בו, או שהדבר תלוי למה הנזקק משתמש בו (דברים הכרחיים או מותרות)?

הערות והארות וכן בקשות לקבלת העלון באימייל ניתן לשלוח לצורך זאב כץ